

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนภาษา ความถนัดทางวิชาชีพ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ผู้วิจัยได้ทำการค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ความหมายของความถนัดทางการเรียนภาษา ความถนัดทางวิชาชีพ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค

1.1 ความถนัดทางการเรียนภาษา

ความถนัดทางการเรียนภาษา (Language aptitude) เป็นองค์ประกอบหนึ่งของเชาวน์ปัญญา ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งของความสำเร็จในการเรียนภาษา นักจิตมิติ (Psychometrician) แอล แอล เฮอร์สโตน และ จอห์น บี คาโรล (L.L. Thurstone and John B. Carroll 1941: 273-307) ได้แบ่งความถนัดทางการเรียนภาษาเป็นองค์ประกอบใหญ่ ๆ คือ ความสัมพันธ์ในการใช้ถ้อยคำ (Verbal relations) หรือ ปัจจัยวี (V-factor) และการสร้างถ้อยคำ (Words) หรือ ปัจจัยดับบลิว (W-factor) ปัจจัยวีประกอบด้วยความถนัดในการเรียบเรียงถ้อยคำ ความสามารถในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการใช้คำหรือประโยค ความเข้าใจความหมายของคำถาม และการสื่อความหมายของภาษาตลอดจนความสามารถในการใช้ความคิดที่มีเหตุผล ปัจจัยดับบลิวประกอบด้วยความคล่อง (Facility) ในการตอบสนองด้วยถ้อยคำหรือการเร้าให้เกิดการรวมองค์ประกอบของถ้อยคำ (Verbal elements) ที่เหมาะสม เช่น ความคล่องในการใช้คำวิภัติปัจจัย (Affixes) ชื่อที่ผสมกันขึ้นโดยเอาอักษรในคำหนึ่งคำใดมาสลับกันใหม่ (Anagrams) เป็นต้น ปัจจัยดับบลิวเป็นแง่ของการส่งสาร (Production) ส่วนปัจจัยวีเป็นแง่ของการรับสาร (Reception)

จอห์น บี คาโรล (John B. Carroll in Leon A. Jakobovits 1971: 95) ได้กล่าวถึงความหมายของความถนัดทางการเรียนภาษาว่าเป็นความสามารถซึ่งเป็นตัวกำหนดเวลาในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนภายใต้สภาพการณ์ที่เอื้ออำนวยที่สุด ยิ่งใช้เวลาในการเรียนรู้ภาษาน้อยมากเท่าใดก็ยิ่งแสดงว่าผู้เรียนมีความถนัดในสิ่งที่เรียนมากขึ้น เท่านั้น ความถนัดทางการเรียนภาษาเป็นความสามารถเฉพาะตัวบุคคล ลักษณะเช่นนี้อาจมีมาแต่กำเนิดหรืออาจเกิดจากการเรียนรู้ก็ได้

เลออน เอ จาโคโบวิทส์ (Leon A. Jakobovits 1971: 83-98) ได้เน้นให้เห็นความสำคัญของความถนัดทางการเรียนภาษาว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สอง และเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยมีสัดส่วนถึงร้อยละ 33 ขององค์ประกอบทั้งหมด

โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado 1977: 369-370) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของความถนัดทางการเรียนภาษาว่า สามารถทำนายระดับความสำเร็จของนักเรียนแต่ละคนในการเรียนภาษาต่างประเทศ แมกกี วิลเลียม ฟรานซิส (Mackey William Francis 1969: 325-326) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ความถนัดทางการเรียนภาษาเป็นปัจจัยหนึ่งที่ครูจะต้องคำนึงถึงในการพิจารณาความเหมาะสมของวิธีสอนและความพร้อมของผู้เรียน

จากคำกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ความถนัดทางการเรียนภาษาเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษา ซึ่งความถนัดนี้อาจมีมาแต่กำเนิดหรือเกิดจากการฝึกฝนก็ได้

1.2 ความถนัดทางวิชาชีพ

ความถนัดทางวิชาชีพเป็นปัจจัยสำคัญอันหนึ่งซึ่งมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของผู้ที่เรียนวิชาชีพเฉพาะสาขา เช่น ความถนัดทางจักรกล (Mechanical aptitude) ความถนัดทางด้านดนตรี (Musical aptitude) ความถนัดทางด้านศิลปะ (Artistic aptitude) ความถนัดทางด้านการแพทย์ (Medical aptitude) เป็นต้น ความถนัดทางวิชาชีพกับความสนใจเป็นสิ่งที่แตกต่างกัน บุคคลอาจสนใจวาดเขียนหรือสนใจดนตรีแต่อาจเขียนรูปไม่เป็นหรือเล่นดนตรีไม่เป็นก็ได้ (วิญญา วิลาภรณ์ 2525: 77)

โจเซฟ ดับบลิว โฮลลิส และ ลูซิล ยู โฮลลิส (Joseph W. Hollis and Lucile U. Hollis 1969: 309) กล่าวถึงความถนัดทางวิชาชีพว่าเป็นองค์ประกอบ

หนึ่งที่ทำให้บุคคลประสบผลสำเร็จและมีความพอใจในการทำงาน องค์ประกอบเหล่านี้ ได้แก่ ความสนใจ ความถนัด และ ความต้องการงานนั้น ๆ

เดวิด สตาท (David Statt 1982: 9) ได้ให้คำจำกัดความของความถนัดทางวิชาชีพว่า เป็นความสามารถพิเศษที่มีมาแต่กำเนิดหรือได้รับการฝึกฝน ซึ่งสามารถใช้ทำนายความสามารถของแต่ละบุคคลเกี่ยวกับทักษะและความสำเร็จในการประกอบอาชีพ

จากคำกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ความถนัดทางวิชาชีพ คือ ความสามารถพิเศษในตัวบุคคล ซึ่งอาจมีมาแต่กำเนิดหรือเกิดจากการฝึกฝนอันเป็นตัวบ่งชี้ความสำเร็จในการประกอบอาชีพนั้น ๆ

1.3 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นจุดมุ่งหมายสูงสุดของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แต่ความรู้ความเข้าใจต่าง ๆ ที่ผู้เรียนได้รับในห้องเรียนไม่ถือว่าบรรลุผลตามเป้าหมายของการเรียนการสอนจนกว่าผู้เรียนจะสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะสิ่งที่ได้รับในห้องเรียน เป็นเพียงแนวทาง (Guideline) ให้ผู้เรียนสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมในชีวิตประจำวันเท่านั้น

รีเบคกา เอ็ม วาเล็ท (Rebecca M. Valette 1967: 5) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษว่า เป็นระดับความสามารถของผู้เรียนในการใช้ทักษะ และความรู้ทางโครงสร้าง เสียง และความหมายในภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

อลัน ดี โมลเลอร์ (Alan D. Moller 1981: 58-71) ได้แบ่งความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. ความรู้และความสามารถของผู้เรียนในการนำระบบต่าง ๆ ของภาษาอันได้แก่ โครงสร้าง (Structure) เสียง (Phonology) และความหมาย (Semantic) มาใช้ได้จริง
2. ความสามารถของผู้เรียนในการนำทักษะต่าง ๆ ไปใช้ได้จริง ทักษะเหล่านี้ได้แก่ ทักษะการฟัง (Listening skill) ทักษะการพูด (Speaking skill) ทักษะการอ่าน (Reading skill) และ ทักษะการเขียน (Writing skill)

ฮาโรลด์ เอส แมคเซน (Harold S. Madsen 1983: 189) ได้ให้คำจำกัดความของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษว่า "เป็นความสามารถทั้งหมด (Overall ability) หรือความสามารถเฉพาะด้าน (Special area) เช่น เฉพาะทักษะการพูดของผู้เรียนในการนำภาษาอังกฤษไปใช้"

แมรี ฟินอคเชียโร และซิดนีย์ ซาโกะ (Mary Finocchiaro and Sydney Sako 1983: 305) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษว่า "เป็นระดับความสามารถของบุคคลในการใช้ทักษะต่าง ๆ ของภาษาต่างประเทศในสถานการณ์เฉพาะ"

ลิล เอฟ บาคแมน (Lyle F. Bachman 1985: 1-12) กล่าวถึงความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษว่า หมายถึงลักษณะการนำภาษาไปใช้จริงมากกว่าจะเป็นเพียงลักษณะทางภาษาศาสตร์ซึ่งเป็นเพียงเสียง (Phonology) คำ (Morphology) และโครงสร้าง (Syntax) การนำภาษาไปใช้จริงนี้จะต้องคำนึงถึงตัวผู้พูดและสถานการณ์ทางสังคมซึ่งเป็นตัวกำหนดรูปแบบและหน้าที่ต่าง ๆ ของภาษานั้น ๆ ด้วย อีกนัยหนึ่ง ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกี่ยวข้องกับความรู้หรือความสามารถและทักษะในการนำภาษาไปใช้ตามสถานการณ์นั้น

จากคำกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษคือความสามารถของผู้เรียนในการที่จะนำความรู้และความเข้าใจในภาษาอังกฤษไปใช้ในการสื่อสาร

2. แบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษา แบบสอบความถนัดทางวิชาชีพ และแบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค

2.1 แบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษา

จอห์น บี คาโรล (John B. Carroll 1959: 26) ได้ทำการค้นคว้าเพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของภาษาอย่างละเอียด โดยสร้างแบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษาซึ่งใช้เวลา 4 ชั่วโมงในการสอบ ทดลองใช้กับทหารอากาศอเมริกันซึ่งกำลังเรียนภาษาจีนกลาง ผลการทดลองพบว่า ความถนัดทางการเรียนภาษามีองค์ประกอบสำคัญที่แยกออกจากกันได้ 6 ชนิด และได้ให้ชื่อและคำอธิบายไว้ดังนี้

ปัจจัย A ความรู้เกี่ยวกับถ้อยคำของภาษา คือ ความรู้ทางด้านคำศัพท์ และ โครงสร้างของภาษาแม่ (Mother tongue)

ปัจจัย B ความสนใจในการใช้ภาษา ซึ่งมีผลต่อความสำเร็จในการทำแบบทดสอบความถนัดในการใช้ภาษา ความสนใจนี้เกิดจากแรงจูงใจเฉพาะ ทำให้มีความตั้งใจและคล่องแคล่วในการใช้ภาษา

ปัจจัย C ความผสมผสานของความทรงจำในสิ่งที่สัมพันธ์กัน

ปัจจัย D ความสามารถในการเชื่อมโยงเสียงเข้ากับตัวอักษร

ปัจจัย E ความสามารถในการใช้ภาษาเชิงอนุมาน คือ ความสามารถในการค้นพบหลักและกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ทางภาษาจากข้อมูลของภาษาที่ศึกษา

ปัจจัย F ความถนัดในการใช้วากยสัมพันธ์ของภาษาเพื่อสื่อความหมาย

คาโรล (Carroll) แนะนำว่า ปัจจัย B, C และ E มีความสำคัญมากกว่า ปัจจัย A, D และ F ต่อมา คาโรล (Carroll) ได้สรุปปัจจัยข้างต้นโดยจำแนกองค์ประกอบของความถนัดทางการเรียนภาษาเป็น 4 องค์ประกอบ คือ

1. การถอดรหัสเสียง (Phonetic coding) คือ ความสามารถในการถอดรหัสสิ่งที่ได้ยินมา รวมทั้งความสามารถในการนำสิ่งที่ได้ยินมาจัดระเบียบใหม่ แสดงใหม่ หรือ จำเอาไว้เป็นเวลากว่า 2-3 วินาที หรือ นานกว่านี้เล็กน้อย

2. ความไวต่อไวยากรณ์ (Grammatical sensitivity) คือ ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์หรือรูปแบบต่าง ๆ ของภาษา และการเรียงรูปภาษาเป็นแบบต่าง ๆ ตามธรรมชาติ

3. การท่องจำ (Rote memory) คือ ความสามารถในการจำ

4. ความสามารถในการเรียนภาษาโดยหาเหตุผล (Inductive language-learning ability) คือ ความสามารถที่จะอิงรูป กฎ และแบบแผนทางภาษาจากข้อมูลทางภาษาที่กำหนดให้

จอห์น บี คาโรล และ สแตนเลย์ เอ็ม ซาปอน (John B. Carroll and Stanley M. Sapon 1959: 18-20) ได้สร้างแบบทดสอบความถนัดทาง

การเรียนรู้ภาษา (Modern Language Aptitude Test หรือ MLAT) เพื่อใช้
กับนักเรียนระดับ 9 ถึงระดับ 13 และแบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษาสำหรับเด็ก
(Elementary Modern Language Aptitude Test หรือ EMLAT) เพื่อใช้กับนักเรียน
ระดับ 3 ถึงระดับ 6 แบบสอบทั้งสองฉบับนี้ใช้กับผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
ระดับเจ้าของภาษาหรือใกล้เคียงกันกับเจ้าของภาษา

แบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษา (MLAT) มี 5 ตอน คือ

ตอนที่ 1 การเรียนจำนวนเลข (Number learning) ผู้เข้าสอบจะได้เรียน
ระบบของจำนวน เลขของภาษาสมมุติจากเครื่องบันทึกเสียง แล้วเขียนจำนวนเลขที่ได้ยินจาก
เครื่องบันทึกเสียงนั้นลงบนกระดาษคำตอบ เป็นตัวเลขอารบิก แบบทดสอบภาคนี้ต้องการวัด
ความสามารถในการถอดรหัสเสียง (Phonetic coding) และความจำ (Rote memory)

ตอนที่ 2 การเขียนตัวหนังสือตามเสียง (Phonetic script) ผู้เข้าสอบ
จะได้เรียนสัญลักษณ์เกี่ยวกับเสียงที่เหมือนกับหน่วยเสียงภาษาอังกฤษ โดยฟังคำต่าง ๆ
พร้อมด้วยตัวอักษรแทนเสียงนั้น ๆ ที่ปรากฏอยู่ในสมุดทดสอบจากเทปบันทึกเสียง หลังจากนั้น
ผู้เข้าสอบจะต้องฟังเสียงของคำ แล้วเลือกว่าคำที่ได้ยินจากเทปนั้นตรงกับข้อใดใน 2 ตัว เลือก
แบบทดสอบตอนนี้ต้องการจะวัดความสามารถในการเชื่อมโยงสัญลักษณ์และเสียง

ตอนที่ 3 แนวทางการสะกดคำ (Spelling clues) ในตอนนี้เป็น การ
ทดสอบศัพท์และความหมายของศัพท์โดยให้เทียบตัวสะกดกับความหมายที่ให้ไว้ ผู้เข้าสอบจะต้อง
อ่านข้อความสั้นๆ และตัวอย่างข้อสอบเอง เมื่อเข้าใจดีแล้วจึงลงมือทำข้อสอบ

ตอนที่ 4 คำต่าง ๆ ในประโยค (Words in sentences) เป็นการ
ทดสอบความสามารถทางไวยากรณ์ว่า คำใดใช้ทำหน้าที่อะไรในประโยค ผู้เข้าสอบไม่จำเป็นต้อง
จะต้องใช้คำว่า ประธาน กริยา กรรม หรือ สันธาน เพียงแต่จะต้องเลือกชี้ได้ว่า คำใดใน
ประโยคหนึ่งทำหน้าที่เหมือนคำใดในอีกประโยคหนึ่ง

ตอนที่ 5 การเชื่อมโยงเป็นคู่ (Paired associates) ในตอนนี้จะ มี
คำที่เป็นภาษาอังกฤษและภาษาเคอร์ดิช จำนวน 24 คู่ เพื่อให้ผู้เข้าสอบท่องจำโดยใช้เวลา
2 นาที จากนั้นผู้เข้าสอบจะต้องทำข้อสอบแบบเลือกตอบ โดยเลือกคำแปลภาษาอังกฤษของ
ศัพท์ภาษาเคอร์ดิชแต่ละคำ แบบทดสอบตอนนี้ต้องการทดสอบความสามารถในการจำ

แบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษา (MLAT) นี้ ไม่ได้วัด
ความสามารถในการอนุมานกฎเกณฑ์ของภาษา

พอล พิมชเลอว์ (Paul Pimsleur 1966: 9-10)

ได้สำรวจองค์ประกอบต่าง ๆ ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์กับความสำเร็ของนักเรียนในการเรียนภาษา
ต่างประเทศ และลงความเห็นว่า ตัวแปรเหล่านั้นสามารถจัดเป็น 7 หัวข้อใหญ่ ๆ คือ
สติปัญญา ความสามารถในการใช้คำ ความสามารถในการแยกแยะระดับเสียง ลำดับชั้นของ
การเรียนภาษาและการใช้สองภาษาควบกัน (Bilingualism) นิสัยในการเรียน แรงจูงใจ
และทัศนคติ รวมทั้งองค์ประกอบทางบุคลิกภาพ ต่อมา เขาได้ปรับปรุงแบบสอบความถนัดทาง
การเรียนภาษาของเขาเอง ชื่อ แบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษาของพิมชเลอว์
(Pimsleur Language Aptitude Battery หรือ PLAB) ซึ่งมีรายละเอียดในภาคต่าง ๆ
คล้ายคลึงกับแบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษา (MLAT) โดยเพิ่มส่วนที่เป็น
คะแนนเฉลี่ยในการเรียนวิชาอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษ และเกณฑ์การให้คะแนน
ตนเองแบบมี 5 ระดับ (Five-point self-rating scale) ซึ่งผู้เข้าสอบจะให้คะแนนตาม
ความสนใจที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของตนเอง

ซิดนีย์ ซาโกะ (Sydney Sako 1973: 49-51) ได้พัฒนาแบบสอบความถนัด
เพื่อใช้กับผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองขึ้นในปี พ.ศ. 2516 โดยดัดแปลงมาจากแบบสอบ
ความถนัดทางการเรียนภาษา (MLAT) และแบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษา
ของพิมชเลอว์ (PLAB) แบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษานี้ประกอบด้วย 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ความสามารถในการแยกแยะเสียง (Sound discrimination)
ผู้เข้าสอบจะได้ฟังคำที่สมมุติขึ้น 3 คำ และต้องเลือกว่าเสียง 3 เสียงที่ได้ยินเหมือนกันหรือ
ต่างกัน หากต่างกันก็ต้องบอกได้ว่า เสียงใดที่ต่างไปจากอีก 2 เสียง ตอนที่วัดความ
สามารถในการถอดรหัสเสียง (Phonetic coding)

ตอนที่ 2 การเขียนตัวหนังสือตามเสียง (Phonetic script) ในตอนนี้คล้าย
กับแบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษา (MLAT) และใช้วัดความสามารถในการ
ถอดรหัสเสียง

ตอนที่ 3 ตัวเลขภาษาสมมุติ (Artificial language numbers)

ตอนนี้เขียนแบบตอน "การเรียนรู้จำนวนเลข" (Number learning) ในแบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษา (MLAT) ของคาโรลและซาปอน

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์รูปประโยค (Form analysis) ในตอนนี้ประกอบด้วยระบบของภาษาสมมุติ โดยแสดงไว้ในประโยคตัวอย่าง พร้อมทั้งรูปที่แสดงความหมายของประโยคนั้นแทนการแปลอย่างใน "การวิเคราะห์ภาษา" (Language analysis) ของแบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษาของพิมชเลอร์ (PLAB) ผู้เข้าสอบจะต้องเรียนรู้คำศัพท์และระบบของภาษาก่อนตอบคำถามแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ตอนที่วัดความสามารถในการอนุมานกฎเกณฑ์ของภาษาจากข้อมูลทางภาษา และความละเอียดอ่อนในการใช้ไวยากรณ์ (Grammatical sensitivity)

สำหรับประเทศไทย การสร้างแบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย (Thai Language Aptitude Test หรือ TLAT) ได้เริ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2513 โดยกานดา ศีตะจิตต์ ซึ่งขณะนั้นสอนที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้ทดลองสร้างขึ้นโดยมีแบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษา (MLAT) เป็นตัวอย่าง และได้ทดลองกับนักศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ต่อมา ในปี พ.ศ. 2515 กานดา ศีตะจิตต์ ได้ร่วมกับผู้เชี่ยวชาญทางการทดสอบของสถาบันภาษาอังกฤษ สร้างแบบทดสอบขึ้นอย่างจริงจัง โดยมี จอห์น บี. คาโรล (John B. Carroll) เป็นที่ปรึกษาในการสร้างและปรับปรุงแบบทดสอบนี้ และได้ทดลองใช้กับนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่จำนวน 440 คน ได้รับการปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาเพื่อให้ได้ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกตามที่ต้องการ คือ ค่าความยากง่ายระหว่าง 25% - 75% และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.30 ขึ้นไป (อัจฉรา วงศ์โสธร 1979: 2-4)

แบบสอบชุดแรกนี้แบ่งเป็น 5 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นการเรียนรู้จำนวนเลข ซึ่งดัดแปลงและแปลมาจากต้นฉบับของแบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษา (MLAT)

ตอนที่ 2 ดัดแปลงมาจากแบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษา (MLAT) โดยใช้การสะกดตัวของภาษาไทย เพื่อทดสอบความสามารถของผู้เข้าสอบในการเรียนรู้ลักษณะที่ตรงกันของเสียงและสัญลักษณ์แทนเสียง

ตอนที่ 3 เป็นการทดสอบความสามารถในการสะกดคำที่มีรากศัพท์มาจากภาษาบาลีหรือสันสกฤตซึ่งไม่ได้สะกดตามเสียงที่ออก ส่วนนี้ค่อนข้างแตกต่างจากแบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษา (MLAT)

ตอนที่ 4 เป็นการทดสอบความละเอียดอ่อนในการใช้ไวยากรณ์โดยใช้ประโยคภาษาไทย เพื่อทดสอบความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ของความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำในประโยค

ตอนที่ 5 เป็นการทดสอบความสามารถในการท่องจำซึ่งคล้ายกับฉบับภาษาอังกฤษ

ในปี พ.ศ.2516 ได้มีการทดลองแบบสอบที่ปรับปรุงแล้วกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากหลายโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร ต่อจากนั้นก็มีการปรับปรุงข้อสอบอีกครั้งหนึ่งโดยอาศัยเกณฑ์เดิม ภาคหนึ่งของแบบสอบซึ่งทดสอบการท่องจำถูกตัดออกและได้เพิ่มการวิเคราะห์รูปประโยคขึ้นแทนข้อสอบภาคที่ถูกตัดไป

ในปี พ.ศ.2518 แบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษาของนักเรียนไทย ซึ่งเรียกโดยย่อว่า TLAT'75 ได้สร้างเสร็จ และสถาบันภาษาอังกฤษได้นำไปใช้ทดลองกับนักศึกษาปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน โดยใช้นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก และที่ไม่ได้เลือกภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก ผลของการทดสอบได้นำไปปรับปรุงแก้ไขแบบสอบซึ่งเมื่อปรับปรุงเสร็จแล้ว เรียกย่อว่า TLAT'76

ในปี พ.ศ.2519 โครงการทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาของสถาบันภาษาอังกฤษ ได้ทดลองแบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษาของนักเรียนไทย หรือ TLAT'76 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทั้งของโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยมหิดลจำนวนประมาณ 200 คน และได้นำแบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (English Proficiency Test) ซึ่งอาจารย์ประจำโครงการตัดแปลงจากข้อสอบมาตรฐานที่มีอยู่แล้ว ชุดหนึ่งใช้สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และอีกชุดหนึ่งใช้สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยปีที่ 1 เพื่อทดลองว่าจะเหมาะสมที่จะใช้เป็นตัวแปรตาม (Dependent variable) สำหรับแต่ละระดับหรือไม่ และควรจะมีการปรับปรุงเช่นใด ผู้เข้ารับการทดสอบครั้งนี้จึงสอบแบบสอบ 2 ชุด คือ TLAT'76 และแบบสอบระดับ 1 (Level I Test) (สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5) และแบบสอบระดับ 2 (Level II Test) (สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยปีที่ 1) ได้ใช้ค่าความยากง่าย 25% - 75% และค่าอำนาจจำแนก 0.30 ขึ้นไป เป็นเกณฑ์ในการตัดตอนแบบสอบเหมือนกับการทดสอบครั้งก่อน ๆ ซึ่งตัดข้อที่ไม่ได้มาตรฐาน

ออกไป TLAT'76 ซึ่งมี 165 ข้อ ใช้เวลาในการสอบประมาณ 3 ชั่วโมง แบ่งข้อสอบ
ออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1	การเรียนตัวเลขจากภาษาสมมุติ	15	ข้อ
ตอนที่ 2	การฟังและแยกเสียงและความสัมพันธ์ ระหว่างเสียงกับตัวอักษร	30	ข้อ
ตอนที่ 3	การชี้ศัพท์โดยอาศัยความหมาย	40	ข้อ
ตอนที่ 4	ความสามารถในการใช้คำ	40	ข้อ
ตอนที่ 5	การวิเคราะห์รูปประโยค	40	ข้อ

หลังจากตัดแล้ว เหลือ 60 ข้อของ Form A และ 78 ข้อของ Form B

ผลของการสอบความถนัดทางการเรียนภาษานี้ไม่มีการได้-ตก และไม่ได้เป็น
เครื่องชี้ว่า ผู้ใดสติปัญญาฉลาด หรือสติปัญญาทึบ แต่เป็นเครื่องชี้ว่า ผู้ใดจะสามารถเรียนภาษา
ได้เร็ว และผู้ใดจะเรียนภาษาได้ช้า ผู้ที่เรียนภาษาได้ช้าอาจจะเก่งวิชาอื่น ๆ เช่น
วิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ก็ได้ และผู้ที่เรียนภาษาได้เร็ว ได้คะแนนดีในข้อสอบความถนัด
ทางการเรียนภาษานี้ อาจจะเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ไม่ได้ดีก็ได้ หรืออาจจะเรียน
ได้ดีก็ได้ อีกนัยหนึ่งคือ การเรียนภาษาได้เร็วไม่ได้หมายความว่า จะเรียนวิชาอื่น ๆ ได้เร็ว
และผู้เรียนภาษาได้ช้าไม่ได้หมายความว่า จะเรียนวิชาอื่น ๆ ได้ช้าด้วย

อัจฉรา วงศ์โสธร (1979: 27) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของแบบสอบความ
ถนัดทางการเรียนภาษา TLAT ไว้ดังนี้

1. เพื่อการคัดเลือก วางตำแหน่ง และจัดกลุ่มนักเรียนเพื่อโปรแกรม
การสอนภาษาต่างประเทศ
2. เพื่อเป็นเครื่องแสดงถึงความสำเร็จของนักเรียนในการเรียนรู้ภาษา
3. เพื่อทำนายช่วงเวลาในการฝึกภาษาต่างประเทศที่นักเรียนแต่ละคนต้องการ
4. เพื่อเป็นการกำหนดจำนวนของบุคลากรที่ต้องใช้ในโครงการฝึกภาษา
5. เพื่อชี้ให้เห็นถึงปัญหาของนักเรียน เพื่อการสอนเสริม
6. เพื่อเป็นการวิจัยทางภาษา

2.2 แบบทดสอบความถนัดทางวิชาชีพ

นักจิตวิทยาชาวอเมริกันหลายท่านสนใจการทดสอบทางด้านทักษะหรือความถนัดทางวิชาชีพ และได้คิดค้นแบบวัดความถนัดทางวิชาชีพต่าง ๆ ขึ้นโดยใช้หลักการว่า การทดสอบทักษะพื้นฐานสามารถจะนำไปใช้ทำนายความสามารถในการทำกิจกรรมที่ซับซ้อนซึ่งต้องใช้ทักษะด้านนั้น ๆ ได้ (Frank A. Geldar 1963: 322) อย่างไรก็ตาม คลิน เจ เคน และ ซีเลีย อันเทอร์แมน (Klein J. Ken and Celia Unterman 1984: 1) กล่าวถึงแบบวัดความถนัดทางวิชาชีพว่า เป็นเพียงเครื่องบ่งบอกถึงความสามารถในการเรียนรู้ทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็นในงานอาชีพใดอาชีพหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อบุคคลนั้นได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอเท่านั้น คะแนนที่ได้จากแบบวัดความถนัดทางวิชาชีพไม่ใช่เป็นเครื่องประกันความสำเร็จในงานอาชีพนั้น ๆ คะแนนนี้เป็นเพียงเครื่องชี้ความถนัดในอาชีพนั้นซึ่งจะต้องนำไปพิจารณาพร้อมกับปัจจัยอื่น ๆ จึงจะสามารถทำนายความสำเร็จในอาชีพนั้นได้

โรเบิร์ต เอ็ม ดับบลิว ทราเวอร์ส (Robert M.W. Travers 1977: 124-125) ได้แบ่งทักษะที่ต้องใช้ในวิชาชีพเป็น 10 ประเภท ดังนี้

1. ความเร็วในการโต้ตอบต่อสิ่งเร้า (Reaction Time)
2. ความสามารถในการเคลื่อนไหวย่างรวดเร็ว (Tapping ability)
3. ความสามารถในการสัมพันธ์ทักษะต่าง ๆ เข้าด้วยกัน (Psychomotor coordination)
4. ความสามารถในการใช้ทักษะแขนและมือ (Manual dexterity)
5. ความชำนาญในการใช้นิ้วมือ (Finger dexterity)
6. ความแม่นยำในการใช้ทักษะต่าง ๆ (Psychomotor precision)
7. ความมั่นคงในการใช้ทักษะ (Steadiness)
8. ความสามารถในการบังคับทิศทาง (Motor kinesthesia)
9. ความเร็วในการใช้ทักษะต่าง ๆ (Aiming or Psychomotor speed)
10. ความชำนาญในการใช้อวัยวะด้านที่ไม่ถนัด (Ambidexterity)

โรเบิร์ต เอ็ม ดับบลิว ทราเวอร์ส (Robert M.W. Travers 1977: 130) ชี้ให้เห็นว่า บริษัทที่ทำงานด้านจิตวิทยาในกรุงนิวยอร์กได้แบ่งทักษะการทำงาน โดยใช้แบบสอบเป็น 7 ประเภท ดังนี้

1. แบบสอบเหตุผลเชิงถ้อยคำ (Verbal reasoning) ใช้วัดความสามารถในการเข้าใจ การอุปมาน และความคิดสร้างสรรค์
2. แบบสอบความสามารถเชิงตัวเลข (Numerical ability) ใช้ทดสอบเกี่ยวกับความเข้าใจเกี่ยวกับมโนคติทางจำนวน ความสัมพันธ์ และการคิดคำนวณ
3. แบบสอบเหตุผลเชิงนามธรรม (Abstract reasoning) ใช้วัดความรู้ การสร้างมโนภาพ การอุปมานโดยใช้สัญลักษณ์ที่เป็นนามธรรม
4. แบบสอบมิติสัมพันธ์ (Space relation) ใช้วัดการมองเห็นภาพที่เกิดจากความนึกคิด
5. แบบสอบเหตุผลเชิงกล (Mechanical reasoning) ใช้วัดความเข้าใจและการประยุกต์หลักของ เครื่องกลในการแก้ปัญหาซึ่งแสดงด้วยรูปภาพ และปัญหาทางเครื่องจักรกล
6. แบบสอบความถนัดเชิงเสมียน (Clerical speed and accuracy) ใช้วัดความเร็วในการรับรู้สิ่งๆ ที่เหมือนและแตกต่างกันของกลุ่มตัวอักษรหรือตัวเลข
7. แบบสอบการใช้ภาษา (Language usage) ใช้วัดความสามารถด้านไวยากรณ์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายคำพูด รวมทั้งการสะกดคำ

แบบวัดทักษะทั้ง 7 ประเภทนี้รวมอยู่ในแบบสอบความถนัดที่เรียกว่า แบบวัดความถนัดที่แตกต่างกัน (Differential Aptitude Test Battery) และแบบสอบชุดนี้ใช้เป็นแนวทางวัดความถนัดของนักศึกษาในระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนต่าง ๆ

ในปี ค.ศ. 1966 แผนกบุคลากรของวิทยาลัยรัฐเพนซิลวาเนีย (the Division of Personnel of the Pennsylvania State College) ได้สร้างแบบสอบความถนัดทางวิศวกรรมศาสตร์ด้านเหตุผลเชิงกล ชื่อ แบบสอบวัดความถนัดทางวิศวกรรมและวิทยาศาสตร์กายภาพ (Engineering and Physical Science Aptitude Test) ใช้วัดความถนัดเพื่อเข้าศึกษาด้านวิศวกรรมศาสตร์และความถนัดทางด้านวิทยาศาสตร์กายภาพ โดยใช้แบบสอบนี้กับนักเรียนทั้งชายและหญิงที่จบเกรด 11 แล้ว แบบสอบชุดนี้เคยใช้วัดความถนัดเพื่อใช้ในการแนะนำรายบุคคลซึ่งประกอบด้วยแบบสอบย่อย 6 ชุดเกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับคณิตศาสตร์ การตั้งกฎเกณฑ์ทางคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ และความเข้าใจเชิงกล ค่าความเที่ยงของแบบสอบทั้งชุดเป็น 0.96 ส่วนค่าความเที่ยงของแบบสอบย่อยแต่ละชุดอยู่ระหว่าง 0.68 ถึง 0.93 โดยชุดความถนัดเชิงกลมีค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงเป็น 0.82

จอร์จ เค. เบนเน็ต (George K. Bennett 1966: 152) ได้สร้างแบบสอบความเข้าใจเชิงกลชื่อ ความเข้าใจเชิงกลของเบนเน็ต (Bennett Mechanical Comprehension) ใช้ทดสอบนักเรียนเกรด 9-12 และผู้ใหญ่ โดยปรับปรุงจากแบบสอบความถนัดเชิงกล (Test of Mechanical Comprehension) แบบสอบความเข้าใจเชิงกลของเบนเน็ตมีค่าความเที่ยง 0.81 ถึง 0.93 และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.20 ถึง 0.51

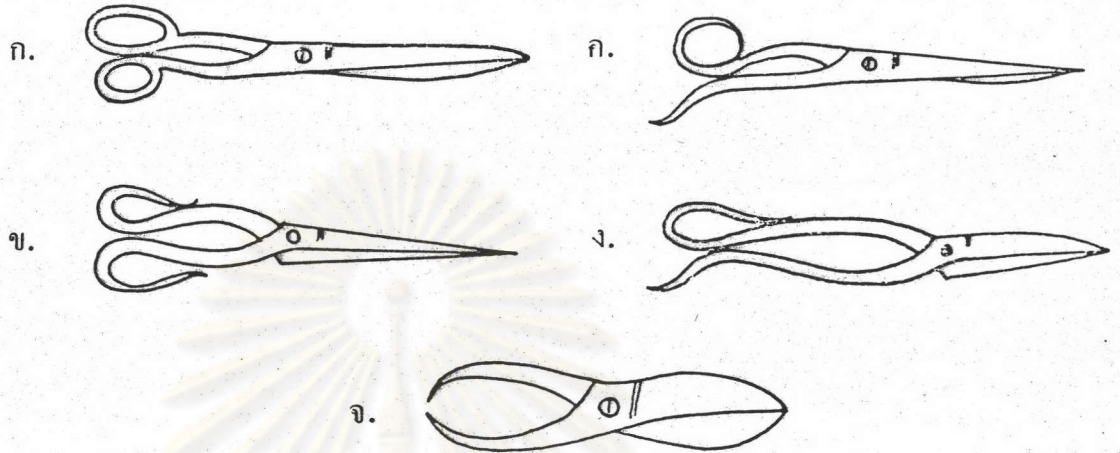
สำหรับประเทศไทย นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาที่ต้องการเรียนทางด้านวิชาชีพทางโรงเรียนต่าง ๆ ไม่ได้ใช้แบบสอบความถนัดทางวิชาชีพเป็นเกณฑ์ในการเลือกเรียน นักเรียนเหล่านี้จะเลือกเรียนตามความสนใจของตน ทั้งนี้เนื่องมาจากในหลักสูตรประถมศึกษาได้กำหนดให้นักเรียนเรียนวิชากลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ ซึ่งประกอบด้วยวิชางานบ้าน วิชาการเกษตร และวิชางานประดิษฐ์และงานช่าง จึงทำให้นักเรียนเหล่านี้รู้ความถนัดของตนว่าถนัดในด้านใด เมื่อนักเรียนขึ้นชั้นมัธยมศึกษา ผู้ที่มีความชอบและถนัดทางด้านวิชาชีพใดก็จะเลือกเรียนตามแผนการเรียนที่ตนสนใจต่อไป

ส่วนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) นั้น การสอบคัดเลือกนักศึกษาเพื่อเข้าศึกษาในแผนกต่าง ๆ มีการใช้แบบสอบความถนัดทางวิชาชีพ แต่แบบสอบที่ใช้จะเป็นในลักษณะของความรู้ทางทฤษฎีเบื้องต้นทั่วไปอันเป็นพื้นฐานทางด้านวิชาชีพในแผนกนั้น เมื่อนักศึกษาสำเร็จประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และต้องการจะศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) นักศึกษาเหล่านี้ก็ต้องผ่านการสอบความถนัดทางวิชาชีพอีกเช่นกัน แต่การสอบความถนัดทางวิชาชีพในแผนกส่วนใหญ่ก็จะเป็นในลักษณะทฤษฎีขั้นสูงในแต่ละแผนกวิชานั้น และมีการสอบภาคปฏิบัติในบางแผนก เช่น แผนกช่างพิมพ์ และแผนกเลขานุการ เป็นต้น (จรัล วรรณรัตน์, สัมภาษณ์)

แบบสอบความถนัดทางวิชาชีพซึ่งเกี่ยวกับความรู้และเหตุผลเชิงกลนั้น ส่วนใหญ่อาศัยความรู้และประสบการณ์ทางเครื่องกล และหลักการทางฟิสิกส์ตลอดจนเหตุผลทางกล ซึ่งสมบูรณ์ ชิตพงศ์ และสำเร็จ บุญเรืองรัตน์ (2513: 46-48) สรุปไว้เป็น 4 ประเภท คือ

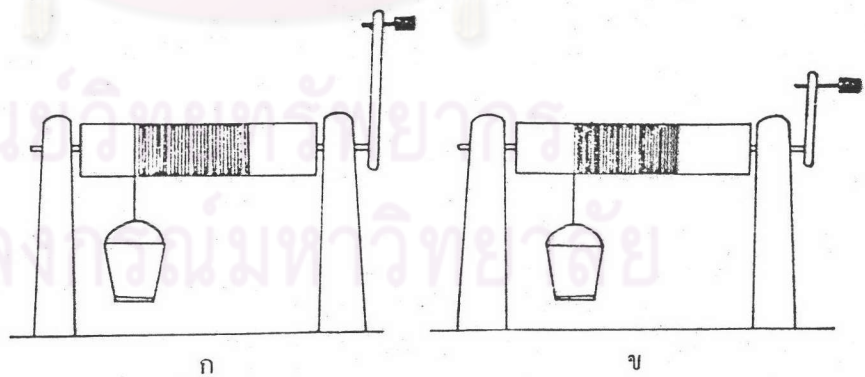
ก) เหตุผลเชิงจักรกล เป็นข้อสอบที่มุ่งวัด เหตุผลเกี่ยวกับ เครื่องกลโดยอาศัยเหตุผลจากหลักฟิสิกส์ต่าง ๆ เช่น

กรรไกรข้อใดที่ตัดเหล็กได้ดีที่สุด ?

ข) การ เปรียบเทียบ เป็นข้อสอบที่มุ่งวัด เหตุผลเชิงกลเช่นเดียวกัน แต่แทนที่จะถามให้ผู้สอบพิจารณาเหตุผลจากภาพต่าง ๆ ดังเช่นลักษณะข้อสอบในข้อ ก กลับออกเป็นเพียงสองภาพ แล้วให้เปรียบเทียบพิจารณาเหตุผลจากภาพทั้งสองนั้น เช่น

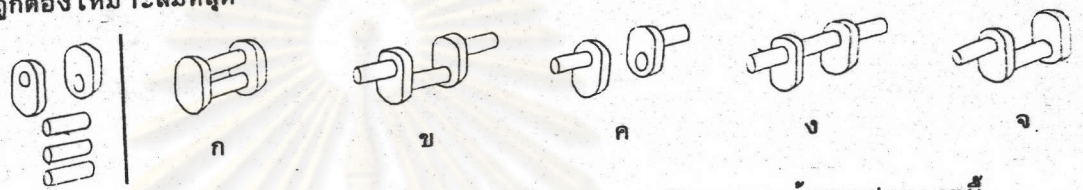
คำชี้แจง แต่ละข้อต่อไปนี้มีภาพให้ดู 2 ภาพ แล้วให้พิจารณาเปรียบเทียบตามหลักเหตุผล เชิงกลว่าจะถูกต้อง เหมาะสมที่สุดในข้อใด จาก ก ข ค ง หรือ จ ที่ให้ไว้

- ก. ค้ำกว่าน ก ผ่อนแรงได้มากกว่า
 ข. ค้ำกว่าน ข ผ่อนแรงได้มากกว่า
 ค. ค้ำกว่าน ก ออกแรงหมุนมากกว่า
 ง. ค้ำกว่าน ก และ ข ผ่อนแรงได้เท่า ๆ กัน
 จ. ค้ำกว่าน ก และ ข ออกแรงหมุนเท่า ๆ กัน

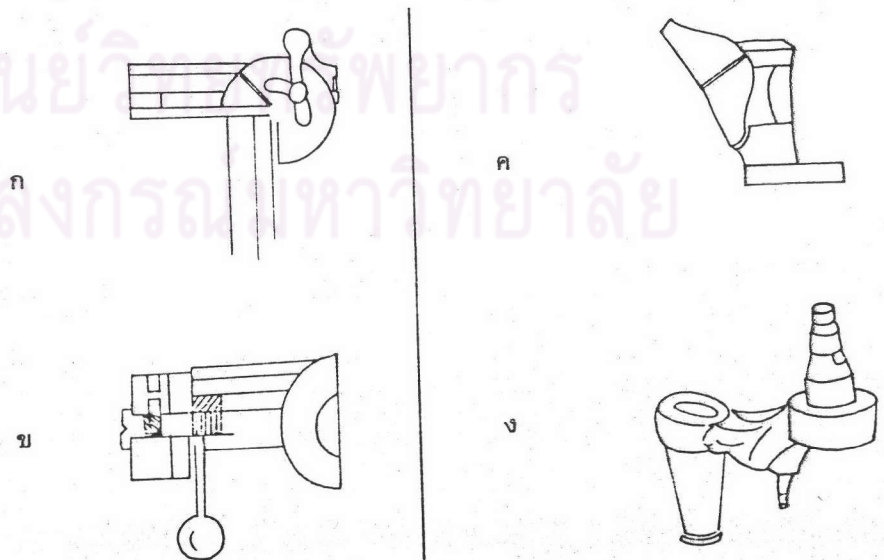
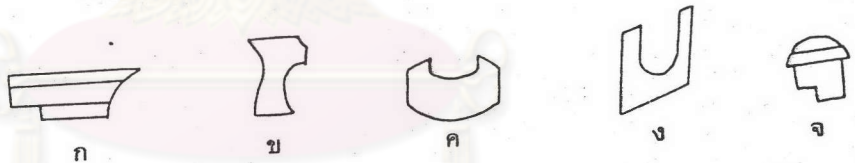
ค) ความสามารถในการประกอบชิ้นส่วน เป็นแบบทดสอบที่มุ่งวัดความสามารถในการประกอบชิ้นส่วนต่าง ๆ ที่รูปร่างลักษณะคล้ายเครื่องจักรกล หรือชิ้นส่วนประกอบของเครื่องจักรกล ว่าผู้สอบสามารถประกอบได้อย่างถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ โดยมีความเชื่อว่าบุคคลผู้มีประสบการณ์หรือความถนัดเชิงจักรกลนั้น ย่อมเป็นผู้มีความสามารถมองเห็นความสัมพันธ์ของส่วนประกอบต่าง ๆ ทางจักรกลได้ดี ตัวอย่างของข้อสอบประเภทนี้ เช่น

คำชี้แจง คำถามแต่ละข้อต่อไปนี้เป็นส่วนต่าง ๆ ของเครื่องจักรกลซึ่งยังมีได้ประกอบเข้าด้วยกัน จงพิจารณาว่าการที่ประกอบไว้ในข้อ ก-จ นั้น ข้อใดประกอบได้อย่างถูกต้องเหมาะสมที่สุด

ง) ความสามารถในการแยกองค์ประกอบ ลักษณะของข้อสอบประเภทนี้เป็นการให้ผู้สอบแยกองค์ประกอบของเครื่องจักรกล คือ แทนที่จะให้องค์ประกอบต่าง ๆ มาแล้วประกอบเข้าด้วยกันให้ได้อย่างเหมาะสมดังเช่นในข้อ ค ก็ประกอบมาให้เสร็จเรียบร้อยแล้วให้พิจารณาว่ามีองค์ประกอบใดเป็นองค์ประกอบอยู่ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำชี้แจง ให้พิจารณาแต่ละข้อว่ามีอะไรเป็นส่วนประกอบจาก ก-จ

2.3 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษจะต้องสอดคล้องกับวิธีสอน ดังจะเห็นได้จากในช่วงปี ค.ศ.1950-1960 การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นลักษณะ การสอนภาษาแบบเน้นไวยากรณ์ คือ เน้นให้ผู้เรียนสะกดคำ ผันกริยา และใช้ไวยากรณ์ได้ อย่างถูกต้องตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ได้กำหนดไว้ (อัจฉรา วงศ์โสธร 1984: 141) ด้วยเหตุนี้ การวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษจึงเป็นไปในลักษณะที่เรียกว่า การวัดเฉพาะเรื่อง โดยไม่ต่อเนื่องกับเนื้อหาอื่น (Discrete point) ตามแนวภาษาศาสตร์โครงสร้าง (Structural linguistics) และการเปรียบเทียบภาษา (Contrastive analysis) ข้อสอบจะมุ่งวัดลักษณะที่เป็นกฎเกณฑ์ตายตัวของภาษา เช่น การออกเสียง การสะกดคำ และ ประเด็นทางไวยากรณ์ต่าง ๆ การให้คะแนนจะเป็นไปแบบตายตัว คือ มีคำตอบที่ถูกต้องกำหนดไว้ หากผู้สอบตอบผิดไปจากที่กำหนดก็จะได้คะแนน

ตั้งแต่ปี ค.ศ.1961 เป็นต้นมา แนวการเรียนการสอนภาษาได้เปลี่ยนแปลง โดยมุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถใช้ภาษาเป็นสื่อในการสื่อสาร (Language as a tool of communication) คือ มุ่งให้ผู้เรียนมีทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง-พูด-อ่าน-เขียนในการสื่อสาร และสามารถสร้างและเข้าใจประโยคต่าง ๆ ได้อย่างไม่จำกัดจำนวน รวมทั้งสามารถนำความรู้ มาปรับใช้ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน (Real situation) กล่าวคือ การเรียนการสอนภาษาในปัจจุบันมุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร (Communicative competence) อัจฉรา วงศ์โสธร (1984: 47) กล่าวถึงความสามารถ นี้ว่า ประกอบด้วยความสามารถ 3 ด้าน คือ

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ (Linguistic competence) หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารโดยอาศัยพื้นฐานทางภาษาศาสตร์ เช่น เสียง (Phonology) ศัพท์ (Vocabulary) ไวยากรณ์ (Grammar) ได้อย่างถูกต้อง รู้ว่าประโยคใดถูกไวยากรณ์ประโยคใดผิดไวยากรณ์ ผิดที่ใด และสามารถ แก้ไขประโยคนั้นให้ถูกต้องตามกฎไวยากรณ์ได้

2. ความสามารถทางภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic competence) หมายถึง ความรู้ความเข้าใจระเบียบปฏิบัติทางสังคมของผู้ใช้ภาษาร่วมกัน ทั้งผู้ส่งภาษาและผู้รับภาษา เช่น มีความสามารถใช้รูปแบบของภาษา ทำเนียบภาษา (Register)

อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในสังคมซึ่งประกอบด้วยวัฒนธรรม ฐานะทางสังคม บทบาท เป็นต้น

3. ความสามารถในการปฏิบัติตนเพื่อการใช้ภาษา (Pragmatic competence) หมายถึง ความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ การใช้กิริยาท่าทาง สีหน้าและน้ำเสียงประกอบในการสื่อความหมาย ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงกฎเกณฑ์ทางภาษา เข้ากับเนื้อหา และในการส่งสารจะอาศัยสัญลักษณ์ (Symbols) และสัญญาณ (Signs) ต่าง ๆ เพื่อแสดงให้ผู้รับสารรู้ว่าเรามีความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับเนื้อหา (Context) นั้น ๆ โดยแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง ผู้รับสารสามารถเข้าใจและคาดการณ์ล่วงหน้า (Anticipation) ว่าผู้ส่งสารจะพูดอะไร ด้วยน้ำเสียงอย่างไร โดยอาศัยพื้นฐานประสบการณ์ ของเขาเอง

จะเห็นได้ว่า การใช้ภาษาในการสื่อสารนั้นไม่ได้อาศัยความรู้กฎเกณฑ์ทาง ไวยากรณ์เท่านั้น แต่ยังคงมีความรู้ทางระเบียบวิธีปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทางสังคมและการปฏิบัติตน ให้ถูกต้องเหมาะสมประกอบกันด้วย

ด้วยเหตุนี้ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจึง เน้นให้เกิดการถ่ายโอน (Transfer) จากรูปแบบหรือโครงสร้างของภาษามาเป็นการสื่อสารหรือหน้าที่ของภาษา การสอนในลักษณะนี้ส่งผลให้แนวทางของการวัดและประเมินผลทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เป็นไปในลักษณะของการวัดการใช้หน้าที่ของภาษาแบบรวม 4 ทักษะ คือ ฟัง-พูด-อ่าน-เขียน เข้าด้วยกัน (Integrative tests of functional use) มากกว่าจะเป็นลักษณะของการวัดความรู้ตามระเบียบแบบแผนทางไวยากรณ์แบบวัดเฉพาะเรื่องโดยไม่ต่อเนื่องกับเนื้อหาอื่น (Discrete point tests of formal knowledge) อย่างแต่ก่อน

การสร้างแบบสอบเพื่อวัดความสามารถในการสื่อสาร (Communicative competence) ของผู้เรียน ทั้งทางด้านทักษะการรับสาร (Receptive skills) และ ทักษะการส่งสาร (Productive skills) ต้องคำนึงถึงตัวแปรและปัจจัยต่าง ๆ ที่ประกอบ และกำหนดการสื่อความหมายในแต่ละครั้งและแต่ละรูปแบบ จอห์น บี คาโรล (John B. Carroll quoted in Achara Wongsotorn 1984: 130) ได้กำหนดพารามิเตอร์ของการสร้างข้อทดสอบว่าควรประกอบด้วย

1. การระบุตัวแปรเกี่ยวกับผู้ทดสอบ เช่น ระบุพื้นฐานทางภาษา อายุ เพศ เชื้อชาติ ภาษาแม่
 2. กำหนดความมุ่งหมายของการทดสอบว่า ใช้วัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสาขาวิชา ทางด้านการงานอาชีพ หรือเพื่อชีวิตประจำวันและการสมาคมกับผู้อื่นในสังคม
 3. ระบุเหตุการณ์และกิจกรรมที่จะวัดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย
 4. กำหนดรูปแบบทักษะมาลาและทิศทางของการสื่อความหมายว่า เป็นทักษะฟัง พูด อ่าน หรือเขียน หรือทักษะสัมพันธ์ และรูปแบบทิศทางว่า เป็นการสื่อสารแบบตัวต่อตัว หรือผ่านการใช้เครื่องบันทึกเสียง สิ่งพิมพ์ ภาพยนตร์ เป็นต้น
 5. ระบุตัวแปรทางสังคมและวัฒนธรรมว่า เป็นความสัมพันธ์ทางสังคมแบบใด และมีปัจจัยทางวัฒนธรรมแบบใดมาเกี่ยวข้อง เช่น สัมพันธภาพของผู้ที่ใช้ภาษาร่วมกัน และสถานการณ์ทางสังคม
 6. กำหนดระดับความสามารถในการสื่อความหมายสำหรับทักษะ ทั้งที่เป็นทักษะเดี่ยวหรือทักษะสัมพันธ์ (Integrated skills)
 7. ระบุเนื้อเรื่องใจความของการสื่อความหมายในแต่ละครั้ง
 8. เลือกทักษะทางภาษาที่จำเป็นต่อการสื่อภาษาในทุกระดับความสามารถ
- ความต้องการ
9. กำหนดหน้าที่และการแสดงน้ำเสียงในขณะพูด เช่น บอกรำพึงประสงค์ของการสื่อความหมายตลอดจนทัศนคติ เจตนา และ อารมณ์ที่แฝงอยู่ในการสื่อภาษา
 10. เลือกรูปแบบของข้อทดสอบที่เหมาะสมสำหรับการวัดกิจกรรมในการสื่อความหมายทางภาษาว่า จะเป็นแบบกำหนดการตอบตายตัว แบบตอบโดยเสรี หรือ แบบกำหนดขอบเขตของการตอบ (Losed ended, open ended or restricted response)
- การสร้างข้อทดสอบทางภาษาเพื่อวัดความสามารถในการสื่อสารอาจกำหนดขึ้นเป็นความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของภาษาทางภาษาศาสตร์ (Linguistic form) และหน้าที่ของภาษาในการสื่อสาร (Communicative function) ตามแต่ระดับความสามารถที่จะวัดว่าเป็นขั้นพื้นฐาน (Basic) ขั้นกลาง (Intermediate) หรือขั้นสูง (Advanced)

จาไนช ยาลเดน (Janice Yalden, quoted in Achara Wongsotorn 1984: 131)
ได้กำหนดเป็นอัตราส่วนสำหรับการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Communicative Syllabus)
ไว้เป็นแผนภูมิดังนี้

ขั้นพื้นฐาน (Basic)	ขั้นกลาง (Intermediate)	ขั้นสูง (Advanced)
รูปแบบของภาษาทางภาษาศาสตร์ (Linguistic form)		
หน้าที่ของภาษาในการสื่อความหมาย (Communicative function)		

แผนภูมินี้ เป็นการกำหนดน้ำหนักของ เนื้อหาหลักสูตรในแต่ละชั้นซึ่งจะต้องมี
การสัมพันธ์ของรูปแบบของภาษาทางภาษาศาสตร์ (Linguistic form) และหน้าที่ของภาษา
ในการสื่อความหมาย (Communicative function) ตั้งแต่ระดับพื้นฐาน ในการทดสอบ
ความสามารถในการสื่อความหมายก็เช่นกัน เนื้อหาของข้อทดสอบจะเป็นหน้าที่ของภาษาใน
การสื่อความหมายในระดับขั้นสูง ปานกลางและค่อนข้างมากในระดับขั้นกลาง และลดลงมาใน
ระดับพื้นฐาน

ตัวอย่างพารามิเตอร์ของข้อทดสอบของการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย

เหตุการณ์	การซื้อของ (Shopping)
หน้าที่ของภาษา	ตกลง/ไม่ตกลง (Agreeing/Disagreeing)
กิจกรรม	ไปรับเพื่อน
ทักษะมาลา	การรับสารและการส่งสาร

หน้าที่ของภาษา (Language function)	การแสดงน้ำเสียงขณะพูด (Tone)
---------------------------------------	---------------------------------

ชักทาย (ส่งสาร)	ฉันทมิตร
แนะนำ (ส่งสาร)	สนิทสนม ฉันทมิตร
ไม่ตกลง (ส่งสาร)	อดทน ฉันทมิตร
ตกลง (ส่งสาร)	เยินยอ
ชักชวน (ส่งสาร)	สนิทสนม ใครู้
ตกลง (ส่งสาร)	ตื่นเต้น

ตัวอย่างลักษณะข้อทดสอบทางภาษาเพื่อวัดความสามารถในการสื่อความหมาย
มีดังนี้ (วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ 2527)

1. ทักษะการฟัง (Listening skill)

Read each of the following sets of instructions.

Two different instructions will be read to you. Listen carefully and then write number 1,2,3,... to show the correct order of each set.

1. _____ a. Push the ON button.
- _____ b. Turn the volumn knob to adjust the sound.
- _____ c. Put the earphones on.
- _____ d. Turn the knob to select the programme.

2. ทักษะการพูด (Speaking skill)

What should you say in such situation? Choose the best answer and make a circle round a,b,c,d.

1. Situation : At a restaurant

What should you say to the waiter who has served you?

- a. Thank you.
- b. Menu, please.
- c. Take a seat.
- d. Tea or coffee.

3. ทักษะการอ่าน (Reading skill)

Read the passage and choose the best answer.

Mercury is a liquid metal, much heavier than water, which is often used in thermometers because it expands in a regular way.

The passage is about _____

- a. a liquid metal
- b. mercury
- c. thermometers
- d. water

4. ทักษะการเขียน (Writing skill)

Read the following letter from Somsak. Suppose you were Elizabeth, the secretary of the club. Complete the membership application for Somsak.

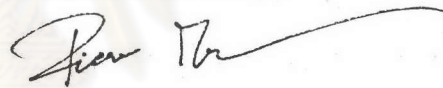
26, Godden Crescent,
Mission Bay,
Auckland,
New Zealand.

Dear Elizabeth,

I wish to become a member of the Happiness Sports Club and would be glad to receive more information. I am an architect and shall be in New Zealand for 2 years. Please contact me at 281-2560. My nationality is French. I was born in Paris on the 1st November 1960.

I look forward to hearing from you.

Yours faithfully,

Pierre Mcurice

HAPPINESS SPORTS CLUB : MEMBERSHIP APPLICATION

Name _____ Surname _____

Date of Birth _____ Nationality _____

Address _____

Telephone Number _____ Occupation _____

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 ความถนัดทางการเรียนภาษาและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

ก) งานวิจัยในต่างประเทศ

เกรซ เยนี คอมเชียน (Grace Yeni-Komshian 1965: 209) ได้ทำการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกฝนให้จำแนกเสียง (Sound discrimination) สามารถทำข้อสอบในตอนที่ 2 คือ การเขียนตัวหนังสือตามเสียง (Phonetic script) และตอนที่ 3 คือ แนวทางการสะกดคำ (Spelling clues) ของแบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษา (MLAT) ได้ดีกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกฝนเช่นนี้

อาร์ ซี การ์ดเนอร์ และดับบลิว อี แลมเบิร์ต (R.C. Gardner and W.E. Lambert 1965: 191-199) ได้ทำการวิเคราะห์ตัวแปร 24 ตัวเพื่อที่จะอธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญากับความถนัดทางการเรียนภาษาและการเรียนรู้ภาษาที่สอง และความสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญากับทักษะ เฉพาะอย่างของภาษาที่สองซึ่งเกี่ยวข้องกับความสามารถในการเรียนรู้ภาษาเฉพาะอย่าง (Specific language learning abilities) ผลปรากฏว่า ระดับสติปัญญาเกือบจะไม่มีความสัมพันธ์กับความถนัดทางการเรียนภาษาและสัมฤทธิ์ผลของภาษาที่สอง และทักษะที่ต่างกันของภาษาที่สองมีความสัมพันธ์กับความสามารถที่ต่างกัน

อาร์ แอล โพลิตเซอร์ และหลุยส์ ไวซ์ (R.L. Politzer and Louis Weiss 1966: ED 046 261) ได้วิจัยผลการฝึกความถนัดทางการเรียนภาษาโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาว่า ข้อสอบความถนัดทางการเรียนภาษาที่หนึ่ง คือ แบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษาของพิมซเลอร์ (Pimsleur Language Aptitude Battery หรือ PLAB) และแบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษา (Modern Language Aptitude Test หรือ MLAT) สามารถใช้วัดความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศได้หรือไม่ การเพิ่มพูนความถนัด โดยการฝึกฝนเฉพาะอย่างจะทำได้อย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ การเพิ่มพูนความถนัดทางการเรียนภาษาที่เกิดจากการฝึกฝนจะมีผลทำให้มีความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศได้ดีขึ้นหรือไม่ ผลการทดลองสรุปว่า การฝึกความถนัดมีประโยชน์และควรจะทำก่อนเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ การฝึกความถนัดมีคุณค่าอย่างแน่นอนสำหรับคนที่มีความถนัดต่ำและต้องการเรียนให้ดีขึ้นด้วยการใช้กรรมวิธีซ่อม เสริม ในลักษณะดังกล่าว

ธีโอดอร์ จี สเตอร์จิส (Theodore G. Sturgis 1967: 4393-94-A) ได้สรุปจากการใช้แบบสอบถามความถนัดทางการเรียนภาษา (MLAT) กับผู้เข้ารับ การอบรมหน่วยอาสาสมัครสันติภาพ (Peace corps) ที่เรียนภาษาอาฟริกัน ว่า แบบสอบถาม ความถนัดทางการเรียนภาษา (MLAT) เป็นตัวทำนายความสำเร็จที่ดีที่สุดเพียง ตัวเดียวในการเรียนภาษาที่แตกต่างจากภาษาอังกฤษอย่างสิ้นเชิง เช่น ภาษาสเปน หรือ ภาษาเยอรมัน โดยเนื้อหาแล้วไม่ได้มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ภาษา

จอห์น บี คาโรล (John B. Carroll 1967: 131-151) ได้ ตรวจสอบความสามารถในการใช้ภาษาของนักศึกษาปีสุดท้ายจำนวน 2782 คน วิชาเอกภาษา เยอรมัน ฝรั่งเศส อิตาลี รัสเซีย หรือสเปนในสถาบันต่าง ๆ รวม 203 สถาบัน โดยใช้ แบบสอบถามเพื่อทำนายความสามารถในการใช้ภาษาของนักศึกษาเหล่านั้น เขาพบว่า องค์ประกอบ อื่น ๆ ที่เป็นตัวแปรของความสามารถในการใช้ภาษานี้ได้แก่ เวลาในการเริ่มเรียนภาษาต่าง- ประเทศ จำนวนเวลาที่ใช้ และการใช้ภาษาที่สองที่บ้าน นอกจากนี้เขายังสรุปว่า อำนาจใน การทำนายของแบบสอบถามความถนัดทางการเรียนภาษาจะสูงขึ้นหากตัวแปรภายนอกที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ถูกนำมาพิจารณาด้วย เช่น ประเภทของสถาบันของนักศึกษาที่เข้าสอบ เป็นต้น

เจอร์แมน อี อาเรนต์ (Jermaine E. Arendt 1968: 4869-70-A) ได้ใช้แบบสอบถามความถนัดทางการเรียนภาษาสำหรับผู้ใหญ่ (MLAT) คะแนนของวิชาภาษาเท่าที่ ผ่านมา คะแนนเฉลี่ยสะสม แบบวัดความถนัดทางดนตรีซีซอร์ (the Seashore Measures of Musical Talent) เพศ อายุ และความแตกต่างทางภาษา เป็นตัวแปรในการทำนาย ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยเป็นตัวแปรที่ สามารถทำนายได้ดีที่สุดเพียงตัวเดียว

เดอ โรเชอร์ (De Rocher 1973: 1471-A) ได้วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จาก นักเรียนเตรียมทหารที่ลงทะเบียนในการฝึกภาษาแบบเข้ม (Intensive language training) ที่สถาบันภาษาของกระทรวงกลาโหม (Defense Language Institute) เพื่อหา อำนาจในการพยากรณ์ของการวัดความสามารถในการสร้างความหมายที่ต่างกันไปซึ่งเกี่ยวเนื่อง กับความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ ตัวแปรที่ใช้คือ อายุ ระดับการศึกษา คะแนนที่ ได้จากการสอบแบบทดสอบความถนัดทางการเรียนภาษาของกระทรวงกลาโหม (Defense Language Aptitude Test หรือ DLAT) คะแนนที่ได้จากการสอบแบบทดสอบกิลฟอร์ด

(Guilford Tests) ผลการเรียนรู้เมื่อจบหลักสูตร และคะแนนที่ครูผู้สอนให้ สหสัมพันธ์ของตัวแปรเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่า มีความถนัดทั่วไปที่อาจแยกออกมาจากความถนัดทางภาษาได้

อับเดล วาฮาบ อาบาฮา (Abdel Wahav Abbashar 1977: 2087-A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความถนัดทางภาษากับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ได้แก่นักศึกษาชาวอาหรับ จำนวน 48 คน ที่มหาวิทยาลัยอินเดียน่า บลูมิงตัน โดยใช้แบบวัดความถนัดซึ่งประกอบด้วยส่วนหนึ่งจากแบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษาของพิมชเลอร์ (PLAB) และอีกส่วนหนึ่งจากแบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษาสำหรับผู้ใหญ่ (MLAT) การวิจัยนี้พบว่า ความถนัดทั้งหมดมีความสัมพันธ์ทางด้านบวกเป็นอย่างมาก กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ส่วนประกอบย่อยของแบบสอบนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ในด้านต่าง ๆ นอกจากนี้ ส่วนที่เป็น "การวิเคราะห์ภาษา" (Language analysis) ยังเป็นตัวทำนายที่ดีที่สุดเพียงตัวเดียวเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางด้านความสามารถในการใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ทั่ว ๆ ไป และส่วนที่เกี่ยวกับ "ความจำ" เป็นปัจจัยของความถนัดที่ดีที่สุดเพียงตัวเดียวในการทำนายผลสัมฤทธิ์ของการอ่าน

ซาดาโกะ โอ คลาร์ค (Sadako O. Clarke 1980: 219-226) ได้ใช้แบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษา (MLAT) กับนักศึกษา 91 คนที่ได้ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาเยอรมันและภาษาญี่ปุ่นที่มหาวิทยาลัย เซาเทินอิลลินอยส์ ที่ คาร์บอนเดล (Southern Illinois at Carbondale) พบว่า คะแนนความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญกับระดับผลสัมฤทธิ์ในชั้นเรียนภาษา และผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษานั้น ยังมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมากกับปัจจัยอื่น ๆ ยกเว้นคะแนนรวมของความถนัด นอกจากนี้ยังปรากฏว่า แบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษา (MLAT) ไม่ได้เป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์เสมอไป

เจเรเมีย โจเซฟ เคเลท (Jeremiah Joseph Ke-lett 1978: 1523-A) ได้ตรวจสอบส่วนประกอบของลักษณะต่าง ๆ ของนักศึกษา ซึ่งจะเป็นตัวทำนายที่ดีที่สุดต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาจำนวน 180 คน ผู้ซึ่งได้เลือกเรียนวิชาฝรั่งเศสหรือสเปน ตัวแปรอิสระที่นำมาพิจารณาในครั้งนี้ก็คือ แบบทดสอบย่อย 4 ตอนจากแบบทดสอบทักษะพื้นฐานของไอโอว่า (Iowa Test of Basic Skills) แบบทดสอบย่อย 3 ตอนจากแบบทดสอบความสามารถในการรู้และเข้าใจ (Cognitive

Abilities Test) แบบทดสอบย่อย 5 ตอนของแบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษาของ พิมชเลอร์ (PLAB) และแบบวัดทักษะการเรียนแบบประเมินค่า (Study skills rating) ซึ่งครูเป็นผู้ให้คะแนน ผลปรากฏว่า มีความสัมพันธ์อย่างมากระหว่างตอนต่าง ๆ ของแบบสอบ ความถนัดทางการเรียนภาษาของพิมชเลอร์ (PLAB) กับระดับคะแนนตอนสอบไล่ของวิชาภาษา ต่างประเทศที่นักศึกษาเลือก แต่ความสนใจไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญกับตัวแปรอิสระ อื่น ๆ

แพทริเซีย ครีโก บอยแลน (Patricia Crego Boylan 1978: 6595-A) ได้ใช้แบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษา (MLAT) กับ นักศึกษามหาวิทยาลัย 32 คน ที่ลงทะเบียนในวิชาการเขียนเรียงความและการสนทนาในภาคเรียน ที่ 5 รวม 3 วิชา ผลการวิจัยปรากฏว่า แบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษา (MLAT) เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุดเพียงตัวเดียวเกี่ยวกับความสามารถในการติดต่อสื่อสารทางวาจา ในการศึกษาครั้งนี้ ในขณะที่ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญระหว่างแบบสอบความถนัดทางการ เรียนภาษา (MLAT) และคะแนนเรียงความหลังการสอน (Total post-composition)

ข) งานวิจัยภายในประเทศ

อัจฉรา วงศ์โสธร (1975: 59) ได้ดัดแปลงแบบสอบ ของจอห์น บี คาโรล (John B. Carroll) เพื่อใช้กับนักศึกษาไทยปีที่ 1 จากจุฬาลงกรณ์- มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า ตอนที่ เป็น "ความสามารถในการแยกแยะเสียง" (Sound discrimination) และคะแนนรวมของ แบบสอบความถนัดทางการเรียนภาษา อาจใช้แทนกันได้ในการทำนายความสำเร็จในการเรียน ภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยระดับมหาวิทยาลัยปีที่ 1

ต่อมา อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ (1982: 82) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบ ความถนัดทางการเรียนภาษาของนักเรียนและนักศึกษาที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับ 1 ระดับ 3 และระดับ 5 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1216 คน และนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยของทุกคณะ จำนวน 387 คน พบว่า โดยทั่วไปผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับ 3 มีคะแนนความถนัดทางการ เรียนภาษาสูงที่สุด

มานพ ไชระกุล (2525: 5) ได้นำแบบสอบถามวัดความถนัดทางการเรียนภาษาของนักเรียนไทย ฟอรัม เอ ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไปทดสอบนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยหาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนภาษาและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ พบว่าความถนัดทางการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กับคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

นอกจากนี้ อัจฉรา วงศ์ ไชธร และคณะ (2525: 87) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีเรียนและความถนัดในการเรียนภาษาของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล" โดยทุนอุดหนุนการวิจัยงบประมาณแผ่นดินปี 2525 กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลสังกัดกรมสามัญศึกษา คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามเสน-วิทยาลัย ซึ่งพื้นฐานภาษาอังกฤษทัดเทียมกัน ผลการวิจัยปรากฏว่า ความถนัดในการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

3.2 ความถนัดทางวิชาชีพและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

ก) งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยในต่างประเทศเกี่ยวกับความถนัดทางวิชาชีพและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษนั้น เท่าที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้ามา มีเพียงงานวิจัยของ จอร์จ เค เบนเน็ท ฮาโรล จี ซีชอร์ และอเล็กซานเดอร์ จี เวสแมน (George K. Bennett, Harold G. Seashore and Alexander G. Wesman 1966: 480) นอกนั้นเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับการนำคะแนนความถนัดทางวิชาชีพไปทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาชีพ ดังนี้

จอร์จ เค เบนเน็ท ฮาโรล จี ซีชอร์ และอเล็กซานเดอร์ จี เวสแมน (George K. Bennett, Harold G. Seashore and Alexander G. Wesman 1966: 480) ได้รายงานความสัมพันธ์และความตรงของแบบสอบวัดความถนัดที่แตกต่างกัน (Differential Aptitude Test หรือ DAT) ฟอรัม แอล (L) และฟอรัม เอ็ม (M) ซึ่งประกอบด้วยแบบสอบย่อย 8 ฉบับ คือ แบบสอบเหตุผลเชิงภาษา (Verbal reasoning) แบบสอบความสามารถเชิงตัวเลข (Numerical ability) แบบสอบ

เหตุผลเชิงนามธรรม (Abstract reasoning) แบบสอบความถนัดเชิงเสมียน (Clerical speed and accuracy) แบบสอบเหตุผลเชิงกล (Mechanical reasoning) แบบสอบมิติสัมพันธ์ (Space relation) และแบบสอบการใช้ภาษา (Language usage) ซึ่งแยกเป็นการสะกดคำ (Spelling) และไวยากรณ์ (Grammar) โดยนำแบบสอบไปสอบนักเรียนตั้งแต่เกรด 8 ถึง เกรด 12 จำนวน 1,843 คน เป็นนักเรียนชาย 913 คน เป็นนักเรียนหญิง 930 คนจาก โรงเรียนต่าง ๆ ผลปรากฏว่า ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของแบบสอบทั้งชุด 0.90 และแบบสอบเหตุผลเชิงกลมีค่าสัมประสิทธิ์ความตรงในการทำนายผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ 0.16 ในนักเรียนชาย และ 0.28 ในนักเรียนหญิง

แจคสัน เวน แอชเลย์ (Jackson Wayne Ashley 1972: 563-A)

ได้ตรวจสอบประสิทธิภาพของแบบสอบความถนัดทั่วไปในการทำนายผลการเรียนวิชาชีพสาขาต่าง ๆ ในมลรัฐเคนตักกี (Kentucky) โดยใช้คะแนนจากแบบสอบความถนัดทั่วไป (General Aptitude Test Battery หรือ GATB) ซึ่งประกอบด้วยคะแนนแบบสอบย่อย 9 ชุดเป็นตัวทำนาย และใช้คะแนนผลการเรียนเฉลี่ยในสาขาวิชาต่าง ๆ เป็นเกณฑ์ ผลการวิจัยปรากฏว่า คะแนนจากแบบสอบความถนัดทั่วไป (GATB) ทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาชีพสาขาเครื่องจักร โรงงาน ธุรกิจทั่วไป การบัญชี บรรณารักษ์ และ เกษตรกรรมได้

โรเบิร์ต ชาลี โกลด์แมน (Robert Charlie Goldman 1972: 3686-A)

ได้นำแบบสอบความถนัดทั่วไป (GATB) ไปสอบนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค 7 แห่ง รวม 2,065 คน ในมลรัฐอาร์คันซอร์ (Arkansas) ซึ่งศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ 18 สาขาวิชา และใช้คะแนนสอบจากแบบสอบย่อยทั้ง 9 ฉบับเป็นตัวทำนาย เกณฑ์ที่ใช้ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในสาขาวิชาต่าง ๆ ผลการวิจัยปรากฏว่า คะแนนจากแบบสอบความถนัดทั่วไป (GATB) ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ 5 สาขาวิชา คือ การเชื่อมโลหะ เครื่องจักร โรงงาน การซ่อมสร้างรถยนต์ อุปกรณ์เครื่องทำความเย็น และการศึกษาธุรกิจ

ข) งานวิจัยภายในประเทศ

จิต เอียดสังข์ (2512: 55) ได้พัฒนาแบบสอบความถนัดเชิงกลขึ้นใช้กับ

นักศึกษาวิทยาลัยครูอาชีวศึกษา ประกอบด้วยแบบสอบย่อย 4 ฉบับ คือ แบบสอบเหตุผลเชิงนามธรรม แบบสอบมิติสัมพันธ์ แบบสอบความสามารถทางคณิตศาสตร์ และแบบสอบเหตุผลเชิงกล นำไปสอบนักศึกษาวิทยาลัยครูอาชีวศึกษาจำนวน 483 คนในปีการศึกษา 2511 ใช้คะแนนสอบ

I10242317

เป็นตัวทำนาย และใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเกณฑ์ ผลปรากฏว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบจากแบบสอบทั้ง 4 ฉบับ กับเกณฑ์มีค่าเท่ากับ 0.075, 0.367, 0.122 และ 0.154 ตามลำดับ และเมื่อใช้ตัวทำนายทุกตัวร่วมกันทำนาย สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งหมดมีค่าเท่ากับ 0.315

ลักขณา วุฒยากร (2513: 32) ได้หาความตรงเชิงพยากรณ์ของแบบสอบความถนัดเชิงกลที่ จิต เอียดสังข์ พัฒนาขึ้น โดยนำไปสอบนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ของวิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพจำนวน 304 คน ใช้คะแนนสอบเป็นตัวทำนาย และใช้คะแนนเฉลี่ยในภาคเรียนที่ 1 เป็นเกณฑ์ การวิจัยพบว่า คะแนนจากแบบสอบความถนัดทุกฉบับสามารถทำนายเกณฑ์ได้ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งหมดในการทำนายวิชาสามัญ วิชาชีพ และรวมทุกวิชา มีค่าเท่ากับ 0.7551, 0.7959 และ 0.7470 ตามลำดับ

นิตดา รัชแก้ว (2514: 48) ได้ดัดแปลงแบบสอบมิติสัมพันธ์แบบสอบเหตุผลเชิงกล และแบบสอบความถนัดเชิงเสมียนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแบบสอบความถนัดที่แตกต่างกัน ฟอรัม แอล (Differential Aptitude Test Form L หรือ DAT) นำไปสอบนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 สายอาชีพ ดังนี้ คือ ใช้แบบสอบมิติสัมพันธ์กับนักเรียนช่างก่อสร้างจำนวน 248 คน ใช้แบบสอบเหตุผลเชิงกลกับนักเรียนช่างอุตสาหกรรมจำนวน 389 คน และใช้แบบสอบความถนัดเชิงเสมียนกับนักเรียนพาณิชยการจำนวน 306 คน ผลปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีค่าเท่ากับ 0.8675, 0.7580 และ 0.7635 ตามลำดับ

สุธา สัมภาวะผล (2515: 30) ได้นำแบบสอบความถนัดที่แตกต่างกัน (DAT) ฉบับภาษาไทยซึ่งดัดแปลงโดย นิตดา รัชแก้ว และพูลศิริ แก้วกลางศึกษาจำนวน 6 ฉบับ ได้แก่ แบบสอบเหตุผลเชิงภาษา แบบสอบเหตุผลเชิงนามธรรม แบบสอบเหตุผลเชิงตัวเลข แบบสอบมิติสัมพันธ์ แบบสอบเหตุผลเชิงกล และแบบสอบความถนัดเชิงเสมียนไปตรวจสอบความตรงในการพยากรณ์ โดยนำแบบสอบทั้ง 6 ฉบับไปสอบนักศึกษาวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ของวิทยาลัยเทคนิคและสถาบันเทคโนโลยีจำนวน 444 คน ผลปรากฏว่า สัมประสิทธิ์ความตรงในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์วิชาสามัญจากคะแนนสอบ 5 ฉบับร่วมกัน ยกเว้นความถนัดเชิงเสมียนมีค่าเท่ากับ 0.982 สัมประสิทธิ์ความตรงในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์วิชาชีพจากคะแนนสอบทั้ง 6 ฉบับร่วมกันมีค่าเท่ากับ 0.567

วิบูลย์ บุญสุวรรณ (2517: 5) ได้ทำการวิจัยกับ

นักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงปีที่ 2 ที่เลือกวิชาเอกภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ จำนวน 768 คน แบบสอบถามชนิดที่นำไปสอบ ประกอบด้วยแบบสอบถามย่อย 7 ฉบับ คือ แบบสอบถามชนิดทางคณิตศาสตร์ แบบสอบถามมิติสัมพันธ์ แบบสอบถามความเข้าใจภาษาไทย แบบสอบถามความเข้าใจภาษาอังกฤษ แบบสอบถามเหตุผลเชิงนามธรรม แบบสอบถามเหตุผลเชิงภาษา และแบบสอบถามเหตุผลเชิงกล พบว่า ตัวทำนองที่มีประสิทธิภาพสูงสุดที่ใช้ร่วมกันในการทำนายผลสัมฤทธิ์ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงในสาขาวิชา เอกภาษา- ภาษาอังกฤษ ได้แก่ คะแนนจากแบบสอบถามความเข้าใจภาษาอังกฤษ แบบสอบถามเหตุผลเชิงกล และ ผลสัมฤทธิ์ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษามหวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์

3.3 ความถนัดทางการเรียนภาษาและความถนัดทางวิชาชีพ

เนื่องจากยังไม่มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนภาษาและความถนัดทางวิชาชีพ จึงยังไม่มียงานวิจัยทางด้านนี้ อย่างไรก็ตาม แอล ดอดจ เฟอ์นัล และ ปีเตอร์ เอส เฟอ์นัล (L. Dodge Fernald and Peter S. Fernald 1966: 300) กล่าวว่า ในการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคให้ได้ผลดียิ่งขึ้นนั้น ผู้เรียน ควรจะมีความถนัดทางการเรียนภาษาและความถนัดทางวิชาชีพด้วย เพราะ ความถนัดทางวิชาชีพจะช่วยเสริมให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจศัพท์เทคนิคต่าง ๆ และช่วยในการนำภาษาอังกฤษที่เรียนมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย